

ОСОБЕНО МНЕНИЕ
на съдията ГЕОРГИ АНГЕЛОВ
по конст. д. № 16/2016 г.

Намирам искането за противоконституционност на чл. 84, ал. 8 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) за изцяло, а не само за частично неоснователно.

Единственият спорен въпрос е попада ли постановлението на окръжната прокуратура по местопредаването или изземването на вещта по чл. 84, ал. 8 ЗМВР в компетентността на прокуратурата по чл. 127 от Конституцията. Отговорът му, според мен, е положителен.

I. Правомощията на прокуратурата са не само по разгледаните с решението чл. 127, т. 4 и 5 от основния закон, но и по останалите три точки от този член: да ръководи разследването и да упражнява надзор за законосъобразното му провеждане (т. 1); да може да извършва разследване (т. 2); да привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпления, и да поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер (т. 3).

2. Разследването е дейност по установяването на факти. Това става с предвидените в закона доказателства. Подвеждането на установените факти под наказателноправната норма пък е основание за привличането към отговорност на лицата, които са извършили престъпления и за поддържането на обвинението по наказателни дела от общ характер.

3. Вещите по т. 1 и 2 на чл. 84, ал. 8 ЗМВР са наказателно-процесуални доказателства. Това произтича както от посочения им там характер (предмет или средство за извършване на престъпление на територията на Република България – т. 1; доказателство – т. 2), така и от чл. 84, ал. 9 ЗМВР, според който те се предават по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) за целите на наказателното производство.

4. Тяхното местонахождение, оттам и възможността за изгубването или погиването им, следователно, е въпрос изцяло в правомощията на прокуратурата по първите три точки на чл. 127 от Конституцията. Такава е и преценката може ли предаването им да затрудни наказателно производство, образувано в Република България.

II. 1. Компетентността на прокуратурата като система от правомощия не се променя от съществуването на аналогични правомощия на други, конкретно на полицейските (чл. 52, ал. 1, т. 2 и 3 НПК) държавни органи, защото тяхната

компетентност не е посочена в Конституцията като заместваща тази на прокуратурата.

2. Не е самостоятелно основание за противоконституционност и наличието на една и съща, още по-малко на подобна, правна норма в разпоредбите било на един и същ, било на различни нормативни актове. Този въпрос е относим към законовите (чл. 10 от Закона за нормативните актове и чл. 38 и чл. 39 от Указа за прилагане на Закона за нормативните актове във връзка с чл. 9, ал. 3 от закона) не и към конституционните изисквания към нормативните актове. Чл. 4, ал. 1 от Конституцията изисква да няма противоречие, а не повторение между правни норми.

3. Възражението, най-сетне, за което има практическо основание, че окръжната прокуратура по местопредаването или изземването на вещта няма информация дали изпращаната на друга държава или връщана на лицето вещ е доказателство по наказателно производство в Република България, не може успешно да противостои на произтичащата от чл. 126, ал. 2 от Конституцията и действаща норма на чл. 136, ал. 1 от Закона за съдебната власт, че прокуратурата на Република България е единна. Единството се отнася и до единство на информацията, въз основа на която прокуратурата упражнява правни действия в изпълнение на конституционните си задължения. Липсата на знание у окръжната прокуратура по чл. 84, ал. 8 ЗМВР, което е организационно и информационно отстранимо, не може да е основание за тяхното неупражняване спрямо веществените доказателства с произтичащите от изчезването или погиването им наказателноправни последици.

III. Твърдяната в оспорването липса на предвиден в разпоредбата съдебен контрол като основание за противоречието ѝ с чл. 1 от Допълнителния протокол от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, е неоснователна. Постановлението на окръжния прокурор подлежи на обжалване пред съд по общия наказателно-процесуален ред.

По тези причини искането за противоконституционност на чл. 84, ал. 8 ЗМВР трябваше да се отхвърли изцяло.